

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

ו.

עין משפט נר מצוה

לד א מיי פייז מהל
שנה הליז טושיע
ח"ט פי שס ספיץ ב:
לה ב מיי שס ה' ג טו
סמו עשין דרבנן א
טושיע א"ח פי שס
ס"ג:
לו ג טושיע א"ח פי
שס ספיץ ב:

רבינו חננאל

מצדדיו
בשעה,
מאמציעו בקרן זוית
בארבעה, ורב הונא אמר
בין מן הגדרין בין מן
האמצע בארבעה. דרב
איקלע לדמהריא ועבד
עובדא כוותי, א"ל גדר
גדר. כלומר לא שהלכה
כך אלא ראה אותן
שמקליין והחמיר עליהן.
אמר רב נחמן בר יצחק
כרב הונא מסתברא, דהא
אמר רב מבוי עיקוס
כמין גומא (ל) ונפרץ בסופו
שהוא כמו מצידו, ואמר
תורתו כמו מפולש. ואי
אפשר לומר כשפרצתו
יתר מעשר דהאמר
שמואל תורתו כפתח.
וביתו מעשר ליכא מאן
דמכשר. אלא ודאי כפתות
מעשר ואמר רב כמפולש.
אלא מאי פירצת מבוי מצידו
בארבעה סבירא ליה לרב,
וכל שהוא יתר מארבעה
היהוה כמפולש. ודחי רב
חנן שאני מבוי עיקוס דקא
בקעי ביה רבים. מכלל
דרב הונא אע"ג דלא
בקעי רבים אסר. מאי
שנא מדר' אמי ורבי אסי
דא' אם נשתהיד בו פסל
מתיר פירצה עד עשר.
ופרקין הא דר' אמי ור'
אסי בדיית תמן גידודי.
(והלכתא כר' הונא.) ת"ד
ביצד מערבין רה"ר עושה
צורת הפתח מבין כו'. עד
בית היילא אמי עושה
דלת מבין ולחי או קורה
מבין. ואקשינן וכי
מערבין רה"ר והתניא יתר
על כן א"ר יהודי

(6) מ"גלז ג"ס

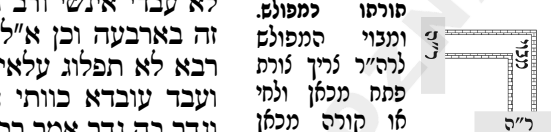
אחת והא' אי אפשר לנמנעם הם נמי הואיל ולאו אדעמייהו לצד צבת
אחת הוי כצדי שמים ו"ל הואיל ואי אפשר לנמנעם אלא ע"י טורח
גדול לא הטרמינו לנמנעם ולמדוד כספק דבריהם וכן משמע משלון
הקונטרס דפי' דרוב בני אדם אינן יכולים לנמנעם והוי ספק לנמנעם
ואסור לא לא לנמנעם ומותר והוי רה"ר

שמעיה פי' דמני למימר דצדי אדם
נמי אי אפשר לנמנעם דהוי דפרוך
כעומד מותר משום דהוי כעין ספק
ספיקא שמה עומד מרובה ואפי' כי
לא נפיש ושוו כי הדדי מותר והשמה
שפיר קרי ליה ספק דבריהם אך
קשה מאי איריא ספק דבריהם אפי'
צדארייתא נמי שרי כיון דהיתיר
קרוז מן האסור דמטעם זה צעי
למישרי בשמיטה במחלה על מחלה
ו"ל דהא דשרי הכא אי פרוך נפיש
היינו צח' אמות מנומנמות אצל שמה
יש מעט יותר ואפי' אי פרוך נפיש
איכא ד' אמות ולכן לא שרי אלא
כספק דבריהם ואם תאמר דפרק
צ' דצרכות (ד' ט' א) אמר נמנע מכיון
צין שמי עיירות לרבנן יציאו עגלה
אחת וימנו והשתא כל אחת תציא
עגלה לעצמה דשמה קרובה היא ואפי'
מנומנמות הא אמר הקרובה אפילו
קרובות ו"ל דממה נפשך קני בלחם
אם רחוקה היא פטורה ואי קרובה
היא יוצאה בשל תנאי מאי אמרת
דילמא מנומנמות תנאי לא זינו מלוי:
מצידו בעשר מראשו בארבעה.
עשר אינן פירושו כארבע'
דעשר כשל מטה וארבעה כשל מעלה:
דפתחא בקרן זוית לא עבדי
אינשי. מיהו אם עשא'
כעין פתח צמזמות ומשקוף הוי שפיר פתח כדאמר לעיל (ד' ה.)
דפתח ליה צקין זוית: **אחד** זה ואחד זה בר'. אם נפרץ צקין
זוית אצל אם נפרץ מראשו צלל קרן זוית לא הוי צד' ללא פליג
אדרב יבודה דאמר לקמן (ד' י:) מצוי שהוא רחב ט"ו אמות מרחיק
צ' אמות ועושה פס ג' אמות והשתא הוי פירצה צ' אמות ומצידו
דהוי צד' היינו משום דקא ממעט צהילוכא אצל כשהפירצה צראשו
לא ממעט צהילוכא ללא שבקי פתחא רבה ועיילי צפתחא וטעם:
רב אמר תורתו במפולש. פי' צקונטרס לזריך לעשות זורת הפתח
צעקמומיתו דפילוש מה שמפולש לחצירו הוי כמפולש לרה"ר
ולשני פתחים לצד רה"ר יעשו לחי או קורה לכל אחד וצמילתא
דשמואל נמי דאמר תורתו כפתוס פי' צסס רבו הוקן תורת מבוי
כפתוס לזריך לעשות צעקמומיתו דהיינו לחי מיהו שם פי' פירוש אחר
תורתו כפתוס ואין לזריך צעקמומיתו כלום והלשון דחקו דכיון דתורתו
כפתוס מה לזריך לעשות צעקמומיתו וכפירושו משמע מדקאמר צסמון
אי ציתר מעשר צהא לימא שמואל תורתו כפתוס משמע דלרב
אמי שפיר ואי תורתו כמפולש קאי אפתחים דהיינו לזריך לעשות
זורת הפתח צחאד הפתחים וצני לחי ולא צעקמומיתו א"כ לרב

נמי קשה דלזך יועיל לחי מנד אחד או אפי' זורת הפתח ציתר מעשר הא אפי' זורת הפתח ציתר מעשר
אי אעקמומיתו קאי כדפירש רש"י אחי שפיר לרב דסגי צזורת הפתח אפי' ציתר מ"י הואיל ופתחי מבוי הפתחים לרה"ר לא
הוו יותר מעשר * דהא צ"ה מהני מן התורה אפילו לרב ציתר מ"י כדאמרין לקמן (ד' ה.) גבי כלאים וומיהו יש לדחות
דהוי נמי מצי פריך לרב אלא דמקשה אליצא דשמואל טפי צפשיטות ועוד יש ראייה * מההוא מצוי עקוס דהוה צנהרדעא
כו' ואצרכוה דלתות ופירש"י עקוס כמין ח' וזריך צ' דלתות לשני עקמומית דאי לאו הכי די צדלת אחת ומיהו
ר"ח גריס ואצרכוה דלת וכן כחוב צרוב ספריס ואפילו גרסינן דלתות * איכא למימר דמפולש גמור הוה ועקוס
צחאמץ כזה ופתוח צשלשה פתחים לרה"ר דממה נפשך לזריך לעשות דלתות וגבי מצוי העשוי כנדל (לקמן ד' ט:) משמע
נמי כפירוש
רה"ר זה
לשון אידך
שיראה צ"ה כל בני המצוי: **ביצד מערבין דרך רה"ר.** פי' רה"ר רחב י"ו אמות ומפולש משני צדדים משער לשער ומצויין בה ששים
רצוף וכן יש צה"ג דצעין דריסת ס' רצוף וקשה לר"ת דצצבת צפ' הוזרק (ד' ט.) אמר דעגלות הוו תחתיהן וצנייהן רה"ר ותחתיהן
לא היו ס' רצוף ואומר ר"י דמ"מ דרכן היה לצאת ולצב צזאותו דרך ועוד הקשה דצדגלי מדבר הוה טף ונשים לאין מספר וכן קשה
מעבר רב ויש לומר דלא גמרי' ממשכן אלא מילתא דמציבא צמספרס: **ולחי** וקורה **מבאן.** אף על גב דלחי לא מהני ציתר
מעשרה יעשה לחי רחב עד שיתמעט האויר מעשרה: **יתר ע"ב בן אמר ר' יהודה.** פירש הקונטרס לעיל מנייה איירי צבונה
עלייה כו' דשרי ר' יהודה לטלטל תחתיה משום פי תקרה יורד וסותם פי תקרה היכא דליכא פי תקרה שרי ר' יהודה הואיל ואיכא צ'
תקרה שרי ר' יהודה הואיל ואיכא צ' מחילות מעלייתא והכי משמע צהדיא צתוספתא (צמחילתין פי"ן) דהאח קאי יתר על כן:

מזידו. צכותל ארכו ולא אכל ראשו אלא שיש ארבעה עומד מן
הפתח עד הפרצה: **מראשו.** שהיה מצוי רחב כ' אמה וסותמו עשר
אמות כדמנן [צ.]. והרחב מעשר ימעט ונפרצה פירצה צזאותה סתמיה:
לא תפולג עלאי. לומר דרב מכשר
איקלע לדמחריא כו': **בקשה מלא.**
עמי הארצים היו ומוזלזלי צמנות
והחמיר עליהן לעשות סייג להרחיקן
מן העבירה כאלם הגודר צקעה
פרוזה לשומרה: **מצוי עקוס.**
ושני פתחיו לרשות הרבים:
תורתו כמפולש.

ומצוי המפולש
לה"ר לזריך זורת
פתח מכאן ולחי
או קורה מכאן
כלקמן אף זה
לזכי לשני פתחיו
לצד רשות הרבים לחי לכל רוח
וצעקמומיתו לזכי זורת פתח דפילוש
שהוא מפולש לחצירו הוי כמפולש
לה"ר: **תורתו כפתוס.** ואין לזריך
צעקמומיתו כלום אלא אלו עושין לחי
לפתחן ואלו עושין לחי לפתחן ללא
מזכירינן זורת הפתח אלא לפתחים
המפולשין זה כנגד זה לרשות הרבים.
ל"א תורתו כפתוס מצוי סתום
ולזכי לעשות לחי לעקמומיתו והיינו
לחי עשויים צמצי סתום זה קצתלי
ממורי הוקן ו"ל: אינימא ציוסר
מעשר. שרוב פתיחת צקמומיתו
יותר מעשר: צהא לימא שמואל
כפתוס. וניסגי צלחי אטו לחי ציתר
מעשר צמצי סתום מי מהני. וללישנא
קמא כיון דיותר מעשר הוי כחד מצוי

וכי האי גוונא לא לימא שמואל דלאו מפולש הוא: אלא לאו בעשר.
אלמא פירצת צדדין לרב צארבעה: מכלל דרב הונא. אפי' צפירצה
ללא צקעי רבים כגון צפירצה למקוס טעונף או למקוס מקולקל
צפתחים וטיט ואין לזך רבים מנזייס לעבור צזאותה פירצה אסר
נמי צארבעה: מ"ש מדר' אמי ומדרב אסי. דאמרין לעיל [ה.] אם יש
שם פס ארבעה מתיר פירצה עד עשר אלמא פירצת מצוי מצידו
צעשר: ססס דאיכא גידודי. שנשתתיר מן הכותל ציסוד ג' או ד'
טפתחים גובה על כל פני הפירצה שאינה נוחה לעבור צה:
כהא. דאסרנא אנה צדליכא גידודי. גידוד לשון שפה: ר"ה. משמע
רחב שש עשרה אמה ועיר שמצויין בה ששים ריבוא ואין צה דומה
(אז) * שהיה ר"ה שלה מכוון משער לשער שהיא מפולש דומה
לדגלי מדבר: זורת הפתח מכאן. צראשו אחד: ולחי וקורה.
צסוף העיר: יסר על כן. לעיל מנייה איירי צבונה עלייה מצית
לצית צצשני לזי רה"ר וכן גשרים המפולשין לרה"ר דשרי ר' יהודה
לטלטלי תותיה משום פי תקרה יורד וסותם צפ' כל גגות העירס'
וקאמר צצרייתא יתר על כן אפילו היכא דליכא פי תקרה
הואיל

נמי קשה דלזך יועיל לחי מנד אחד או אפי' זורת הפתח ציתר מעשר הא אפי' זורת הפתח ציתר מעשר
אי אעקמומיתו קאי כדפירש רש"י אחי שפיר לרב דסגי צזורת הפתח אפי' ציתר מ"י הואיל ופתחי מבוי הפתחים לרה"ר לא
הוו יותר מעשר * דהא צ"ה מהני מן התורה אפילו לרב ציתר מ"י כדאמרין לקמן (ד' ה.) גבי כלאים וומיהו יש לדחות
דהוי נמי מצי פריך לרב אלא דמקשה אליצא דשמואל טפי צפשיטות ועוד יש ראייה * מההוא מצוי עקוס דהוה צנהרדעא
כו' ואצרכוה דלתות ופירש"י עקוס כמין ח' וזריך צ' דלתות לשני עקמומית דאי לאו הכי די צדלת אחת ומיהו
ר"ח גריס ואצרכוה דלת וכן כחוב צרוב ספריס ואפילו גרסינן דלתות * איכא למימר דמפולש גמור הוה ועקוס
צחאמץ כזה ופתוח צשלשה פתחים לרה"ר דממה נפשך לזריך לעשות דלתות וגבי מצוי העשוי כנדל (לקמן ד' ט:) משמע
נמי כפירוש
רה"ר זה
לשון אידך
שיראה צ"ה כל בני המצוי: **ביצד מערבין דרך רה"ר.** פי' רה"ר רחב י"ו אמות ומפולש משני צדדים משער לשער ומצויין בה ששים
רצוף וכן יש צה"ג דצעין דריסת ס' רצוף וקשה לר"ת דצצבת צפ' הוזרק (ד' ט.) אמר דעגלות הוו תחתיהן וצנייהן רה"ר ותחתיהן
לא היו ס' רצוף ואומר ר"י דמ"מ דרכן היה לצאת ולצב צזאותו דרך ועוד הקשה דצדגלי מדבר הוה טף ונשים לאין מספר וכן קשה
מעבר רב ויש לומר דלא גמרי' ממשכן אלא מילתא דמציבא צמספרס: **ולחי** וקורה **מבאן.** אף על גב דלחי לא מהני ציתר
מעשרה יעשה לחי רחב עד שיתמעט האויר מעשרה: **יתר ע"ב בן אמר ר' יהודה.** פירש הקונטרס לעיל מנייה איירי צבונה
עלייה כו' דשרי ר' יהודה לטלטל תחתיה משום פי תקרה יורד וסותם פי תקרה היכא דליכא פי תקרה שרי ר' יהודה הואיל ואיכא צ'
תקרה שרי ר' יהודה הואיל ואיכא צ' מחילות מעלייתא והכי משמע צהדיא צתוספתא (צמחילתין פי"ן) דהאח קאי יתר על כן: